

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/48/2020
Identifikačné číslo spisu:	1513227831
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1513227831.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: News and Media Holding a.s., so sídlom Bratislava, Einsteinova 25, IČO: 47 256 281, zast. advokátska kancelária Škubla & Partneri s. r. o. so sídlom Bratislava, Einsteinova 25, Digital Park II, proti žalovanému: Š. C., bytom J., Ú. Č.. X, zast. JUDr. Janka Hazlingerová, advokátka so sídlom Bratislava, Nobelova 9, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 47Cpr/28/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2019 sp. zn. 14CoPr/8/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má právo voči žalovanému na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 29. apríla 2019, č. k. 47Cpr/28/2013-274 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného zo dňa 24.06.2013, je neplatné, že pracovný pomer žalovaného ako zamestnanca so žalobcom ako zamestnávateľom založený pracovnou zmluvou zo dňa 30.03.2007 na základe výpovede danej zamestnancom skončil 31.08.2013 a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 62 ods. 1, 2, § 67, § 69 ods. 1 a § 70 Zákonníka práce (ďalej len ZP). V konaní dospel k záveru, že list žalovaného zo dňa 24.06.2013 je neurčitý z hľadiska okamžitého skončenia pracovného pomeru a nezodpovedá ustanoveniu § 70 Zákonníka práce, to znamená absentuje skutkové vymedzenie dôvodu a absentuje lekársky posudok, ktorý by preukazoval, že žalovaný nemôže vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia zdravia a zamestnávateľ ho nepreradil do 15 dní odo dňa predloženia tohto posudku na inú pre neho vhodnú prácu. Skonštatoval, že nebol daný dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru, pričom poukázal na liste zo dňa 24.06.2013, v ktorom žalovaný konštatuje, že na základe § 69 ZP bez bližšej špecifikácie dáva k 30.06.2013 výpoveď, pričom z dokazovania vyplynulo, že do práce chodil do 31.07.2013, teda v čase výpovednej doby, ktorá je dva mesiace. Z potvrdenia zdravotnej a sociálnej poisťovne mal súd

preukázané, že z týchto poisťovní bol žalovaný odhlásený k 31.08.2013, to znamená po uplynutí výpovednej doby. Súd vzhľadom na nejasnosť podania žalovaného zo dňa 24.06.2013 a na základe žiadosti žalobcu o určenie, že pracovný pomer medzi stranami skončil 31.08.2013 rozhodol, že pracovný pomer skončil k 31.08.2013 na základe toho, že výpovedná doba v danom prípade bola dva mesiace, začala plynúť 01.07.2013 a skončila 31.08.2013, pretože v liste zo dňa 23.06.2013 sa používa aj kategória výpoved', ktorá bola kumulovaná s dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Pokiaľ ide o námietku zo strany právnej zástupkyne žalovaného o preklúzii práva na uplatnenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, súd zastal názor, že k preklúzii nedošlo. V tejto súvislosti poukázal na to, že list žalovaného zo dňa 24.06.2013, ktorý bol doručený žalobcovi 25.06.2013, bol napadnutý na súde žalobou dňa 15.08.2013, to znamená v zákonnej prekluzívnej lehote.

1.3. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 8. októbra 2019 sp. zn. 14CoPr/8/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi proti žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Skonštatoval, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie žalobného návrhu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 CSP na zistený skutkový stav veci aplikoval prislúchajúce zákonné ustanovenia a na základe nich vyvodil aj správne právne závery a dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu aj náležité dostatočne a presvedčivo odôvodnil.

2.2. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa nevyporiadania sa s dôkazom - výstupným listom zo dňa 3.7.2013 odvolací súd uviedol, že ju nepovažuje za zásadnú pre spochybnenie posúdenie skončenie pracovného pomeru dňom 31.8.2013, pretože faktické odovzdania pracovných pomôcok a reálne nevykonávanie pracovného výkonu, z dôvodu, že zamestnávateľ zamestnancovi prácu neprideľuje, neznamena, že pracovný pomer počas plynutia výpovednej doby netrvá.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a žalobu zamietol. V dovolaní uviedol, že dovolanie podáva podľa § 421 CSP, ktoré odôvodnil tak, že súdy v základnom konaní nerozhodli na základe všetkých vykonaných dôkazov a tieto následne nesprávne vyhodnotili a posúdili. Dovolateľ vyslovil názor, že v konaní bolo nesporne preukázané, že jeho pracovný pomer u žalobcu skončil dňa 31.7.2013. Túto skutočnosť potvrdil žalobca na výstupnom liste, ktorým dôkazom sa súdy v základnom konaní nezaoberali, nevyhodnotili ho, a preto nesprávne posúdili, že jeho pracovný pomer u žalobcu skončil výpoveďou dňa 31.8.2013. Trval na tom, že žiadnu výpoveď nepodal, na základe pokynu žalobcu odovzdal všetky pracovné pomôcky a od 31.7.2013 žiadnu prácu nevykonával. Ďalej v dovolaní namietal, že súdy nesprávne právne posúdili jednotlivé podania žalobcu, ktorým menil žalobný návrh, v dôsledku čoho žalobca nárok na neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru riadne uplatnil až podaním zo dňa 3.11.2014, teda zjavne po uplynutí prekluzívnej lehoty.

4. Žalobca navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť, resp. ako nedôvodné zamietnuť. Poukázal na to, že dovolateľ nešpecifikoval od akej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle § 421 CSP a dovolanie je len kópiou odvolania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane

dovolacieho konania.

6.1. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad.

6.2. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

7. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom podľa § 421 CSP.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP, z ktorého zákonného ustanovenia dovolateľ vyvodil prípustnosť jeho dovolania, je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

13. V zmysle zákonných ustanovení dovolací súd môže len konštatovať, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie

odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

14. Dovolací súd sa preto vzhľadom na uvedené najskôr zaoberal tým, či sú splnené predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

15.1. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

15.2. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola odvolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ.

15.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí odvolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je odvolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne.

16. Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/58/2017).

17. Žalovaný, zastúpený advokátom, v dovolaní nevymedzil žiadnu právnu otázku. Rovnako dovolateľ neuviedol ani žiadne rozhodnutia najvyššieho súdu preukazujúce buď odklon alebo rozdielnu rozhodovaciu prax o právnej otázke (dovolateľom nevymedzenej), od ktorej vyriešenia malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu. Žalovaný v podstate iba nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu, považuje ho za nesprávne a polemizuje s dôvodmi, ktoré uviedol v napadnutom rozhodnutí. Dovolateľ tak nevymedzuje ním uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

18. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP nie je daná, preto dovolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.